

Sygn. akt III CNP 25/13

POSTANOWIENIE

Dnia 10 października 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Myszka

w sprawie ze skargi A. W.
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w S.
z dnia 9 stycznia 2013 r.,
wydanego w sprawie z powództwa A. W.
przeciwko PGE Dystrybucja S.A.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 października 2013 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

A. W., w pozwie skierowanym przeciwko PGE Dystrybucja S.A. wnosił o zasądzenie od pozwanej Spółki kwoty 21 600 zł z odsetkami tytułem wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z jego nieruchomości położonej w S. W toku procesu ograniczył powództwo do kwoty 5 700 zł, w związku z czym postępowanie w pozostałym zakresie zostało umorzone.

Wyrokiem z dnia 9 stycznia 2013 r. Sąd Rejonowy w S. oddalił powództwo i orzekł o kosztach procesu. Wyrok ten uprawomocnił się w pierwszej instancji.

W dniu 18 czerwca 2013 r. A. W. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności wymienionego wyroku z prawem, zarzucając, że został on wydany z naruszeniem przepisów art. 172, 224 i 225 k.c.

Sąd Rejonowy przedstawił akta sprawy Sądowi Najwyższemu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Przytoczony przepis wyraża zasadę, że przesłanką dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest wykorzystanie przez stronę przysługujących jej środków prawnych. Wyjątek od tej zasady został przewidziany w art. 424¹ § 2 k.p.c., zgodnie z którym w wyjątkowych wypadkach, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, można także żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu pierwszej lub drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, chyba że jest możliwa zmiana lub uchylenie wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych. Z przepisu tego wynika, że jeżeli strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, dopuszczalność skargi jest

uzależniona od spełnienia dwóch przesłanek: istnienia wyjątkowego wypadku oraz występowania niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela. Pojęcie „wypadek wyjątkowy” odnosi się do przyczyn niezgodności z prawem zaskarżonego orzeczenia oraz powodów, dla których strona nie skorzystała z możliwości jego zaskarżenia (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2006 r., I CNP 4/06, OSNC 2006, nr 6, poz. 113, z dnia 18 sierpnia 2006 r., I CNP 42/06, nie publ., z dnia 25 lipca 2007 r., III CNP 53/07, nie publ. i z dnia 14 marca 2013 r., III CNP 9/13, nie publ.).

Według art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., jeżeli skargę wniesiono, stosując art. 424¹ § 2 k.p.c., powinna ona zawierać wykazanie, że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi. Niespełnienie tego wymagania - zgodnie z art. 424⁸ § 1 k.p.c. - skutkuje odrzuceniem skargi.

Wniesiona skarga nie spełnia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. i z tej przyczyny ulega odrzuceniu. Tylko ubocznie trzeba zauważyć, że skarga ta nie spełnia również wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. postanowił, jak w sentencji.